

fen faavel i Fattigloven som i nærværende Lov, faa vil jeg bede bemærket, at Udvalget med velberaad Nu netop har taget dette Gjemfendelses-spørgsmaal, med hvad dertil høerer, frem i denne Lov, fordi der her handles om et andet Slags Personer end i Fattigloven. I Fattigloven handles der ingenlunde om Fattige, men om Bagabonder, som gjerne kunne være og ganske vist ogsaa ere Fattige, men ikke i den Forstand, at de begjære Hjælp af Fattigvæsenet; saadanne Personer ønske Intet mere, end blot at være fri for at have Noget med Fattigvæsenet at gjøre, og derfor kan man ikke i den Forstand betragte dem som Fattige, at man kan sige, at Fattiglovens Bestemmelser ere anvendelige paa dem. Fattiglovens Bestemmelser ere kun anvendelige paa saadanne Personer, der begjære Fattighjælp, eller som efterat have været straffede hengives under Fattigvæsenets Forsorg. De Personer, der omtales i nærværende Lovforslag, høre ikke ind under nogen af disse Kategorier, og derfor forekommer det mig ikke urigtigt eller uforeneligt med Fattigloven, at give særskilte Bestemmelser for dem i nærværende Lov. — Den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), som idag havde Ordet, udtalte, at det, som var Grundlaget for hans og hans Meningsfællers Stilling til Sagen, var den Betragtning, at den nuværende Ordning er fuldstændig betryggende, navnlig naar man ser hen til, at Kommunerne have Myndighed til at bevilge Midler til et forstærket Politi, og idet man antager, at Kommunerne ogsaa ville være villige til at gjøre Offre i den Retning. Dette Sidste vil jeg ingenlunde betvivle, skjøndt Grændserne for saadanne Opoffrelser vist ere meget forskjellige; men Forsthjellen mellem den ærede Raders Anskuelse og Udvalgets eller Udvalgets Flertals Anskuelse — jeg beder om Forlabelse, fordi jeg saa ofte har sagt „Udvalget“ i Stedet for „Udvalgets Flertal“ — er jo netop den, at vi efter de Herrers Forslag under Nr. 13 ikke skulle beholde den nuværende Ordning, de nu gjældende Lovbestemmelser. I det Dødblik vi beholde alle de nuværende Bestemmelser, hvilket jo vil ske — om ikke paa nogen heldig Maade — ved Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 14, vil jeg, som jeg tidligere har sagt, i og for sig ikke se nogen stor Nytte deri. Det ærede Medlem sagde, at dette Hensyn, nemlig at den nuværende Ordning er fuldstændig betryggende, var for ham Hovedsagen, og han værgede sig imod, at Grunden til Vædringsforslaget under Nr. 13 skulde være en Lighedstheori. Naar det ærede Medlem siger det, saa tror jeg det; men saa maa jeg paa den anden Side tilføie, at jeg ingenlunde alene ligeoverfor det ærede Medlem og hans Meningsfæller, men i det Hele taget af den lange Forhandling om denne Sag har faaet det Indtryk, at de Fleste i Grunden ere enige i

det, som er udtalt fra mange Sider, ogsaa af den høitærede Minister, nemlig at et kraftigt Tilfyn med Bagabonder er en Udfælsighed og en Nødvendighed; men at de under Overvejelserne over, hvorledes dette Tilfyn skulde indrettes, ere vegne tilbage for Udvalgets Forslag netop af Hensyn til denne Lighedstheori. Dette gjælder ingenlunde alene om de ærede Herrer, jeg først nævnte, men det forekommer mig, at den Udfælsighed i Grunden er kommen frem fra forskellige Sider, at det, der holder de Herrer tilbage, er en Frygt for, at det skulde kunne siges, at man vilde gaa en enkelt Klasse for nær. Jeg har, som oftere udtalt, ikke kunnet forstaa, at det skulde være en Krænkelse for Bedkommende, om det i Samfundets Interesse blev paalagt den Mand, der vil drive denne Næringsvei, at vandre om i Landet for at søge sit Erhverv, een Gang i sit Liv at anstafte en Bog, der koster en Bagatel, og som han i Fremtiden kun har Nytte af og ikke videre Uleilighed. Men, dersom det virkelig skulde være det eneste Punkt, der stod os imellem, dersom man vilde sige, hvad det ærede Medlem for 3die Kreds (S. Andersen) jo flere Gange har accentueret: Bestemmelsen er i og for sig god, og naar den kun gjaldt for Alle, kunde man være fuldstændig enig deri, saaa kunde jeg for mit Bedkommende ikke svare Under dertil end, at det ikke i mindste Maade skulde genere mig, hvis man traf en saadan Foranstaltning, og den vilde være overmaade let at gennemføre. Jeg vil i den Henseende kun henvise til Forslaget under Nr. 23, der er stillet af den ærede 6te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Alder) og Meningsfæller, hvilket han anser som en Slags Supplement til sit Forslag til § 15. I dette Forslag staar, at Enhver kan af Politimesteren forlange et Legitimationskort. Naar man vilde forandre dette Forslag saaledes, at der kom til at staa: Enhver, der vil rejse om fra Sted til Sted, skal have et saadant Legitimationskort, saa vilde jeg sige, at det vistnok vilde være en unødvendig Foranstaltning og en Foranstaltning, som maafte ogsaa vilde vække Misforstaaelse, men i og for sig vilde jeg ingenlunde betragte det som nogen stor Ulempe for Publikum i Umyndelighed. Det vil altid kunne være til Nytte at have et saadant Legitimationskort for sig, naar man reiser, og at det skulde betragtes som noget Besvær een Gang i sit Liv at erhverve et saadant Kort, kan jeg ikke se. Dersom altsaa det er det Eneste, der staar os imellem, skulde jeg være meget villig til, dersom Loven kom tilbage med en saadan Foranstaltning og Udvalgets Vædringsforslag isvrigt vare vedtagne, at gaa ind derpaa. — Jeg kan, naar jeg betragter de to Forslag under Nr. 11 og 12, ikke komme bort fra, at Forslaget under Nr. 12 giver en virkelig Garanti og er til virkelig Nytte, navnlig for den rolige og stiftelige Arbejder, hvorimod Forslag Nr. 11